

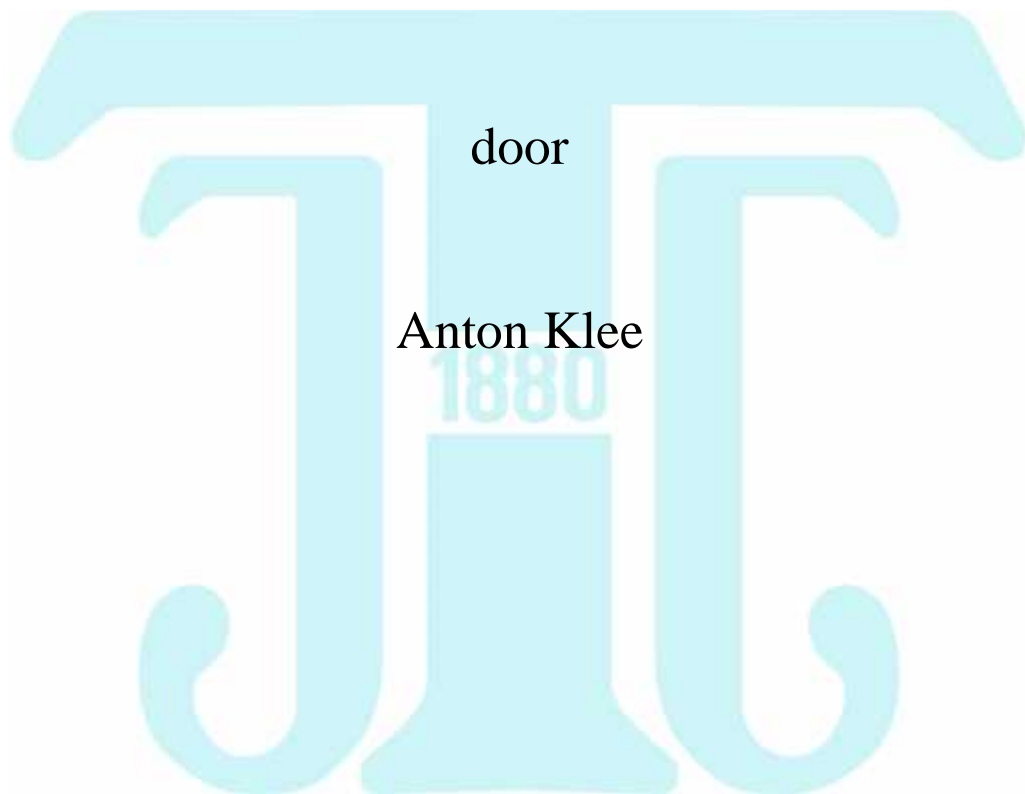
Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

A LONELY COWBOY

Toneelspel in 21 scènes

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2007
Nr.2939

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIJF tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagkaart die, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *A LONELY COWBOY* op te voeren moet de naam van auteur *ANTON KLEE* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2007/220/15
ISBN 978-90-385-09808

© 2007 Toneelfonds J. Janssens/Anton Klee
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(3 dames – 2 heren)

JONATHAN VERMAERCKE

MARIJKE DEKKERS

THERESA HEYLIGEN, moeder Jonathan.

LOUIS VERMAERCKE, overleden vader Jonathan.

THERESA HEYLIGEN, Theresa als jonge vrouw.

VOORWOORD

Dit stuk vraagt veel creatieve inbreng van de regisseur. De scènes spelen zich af op verschillende locaties en het is de uitdaging voor de regisseur om deze locaties op een creatieve manier vorm te geven. De eerste scène, bijvoorbeeld, speelt zich af in een locatie die een huiskamer zou moeten voorstellen, maar het is niet de bedoeling om er een echte huiskamer van te maken want in de volgende scène staat Jonathan in een heel andere locatie, een relatieve lege scène met op de achtergrond een representatie van verschillende soorten cactussen waar Theresa zich bevindt en waar zich de daaropvolgende scène zal afspelen. Uiteraard speelt ook de belichting een grote rol in het gebeuren. In scène 15 en volgende staat er een paard op de scène! Ook hier is de creatieve inbreng essentieel. Het kan een levensgroot houten paard zijn, een schommelpaard, een...???? De locatie-invulling gebeurt in het hoofd van de toeschouwers. De dialogen, acties en zetstukken geven de locatie aan waar de scène zich afspeelt. Uiteraard wordt in het begin en in het verloop van de scène aangegeven welke accessoires en decorstukken essentieel zijn. Ik hoop dat zowel regisseur, technische ploeg en de cast genieten van de uitdaging en er een prachtige voorstelling van maken.

Scène 1: dagdagelijkse wereld Jonathan-conflict-Theresa

(Moderne heavy muziek. Jonathan ligt op zijn rug, in extase te bewegen op de muziek en een 'figuurlijke' gitaar te bespelen. Louis, zijn vader, 'virtueel' aanwezig, tracht, op zijn manier, spastisch mee te bewegen op het bonkende ritme. Theresa, zijn moeder, een gedistingeerde oudere dame komt met zelfbewuste tred naderbij. Ze bekijkt het tafereeltje met nauwelijks verholten afkeer. Ze zet de muziek af. Jonathan en Louis doen nog een paar krampachtige bewegingen en vallen dan stil.)

JONATHAN : Hé, pa!

THERESA : Pa?

(Jonathan merkt nu pas dat zijn moeder de dader is.)

JONATHAN : Oh, moeder... jij bent het. Wil je in het vervolg wel even verwittigen voor je zoiets doet? Please?! Dit is echt niet goed voor mijn hart!

THERESA : Ik zal de volgende keer netjes aankloppen. Zo misschien? *(Ze klopt aan op zijn hoofd.)*

JONATHAN : Hé, jakkas! Moeder!! *(Hij springt recht.)*

THERESA : Mmm, je bent dus thuis.

(Louis passeert ondertussen om een fles bourbon en glas te nemen, waarna hij zich ergens laat neervallen. Hij schenkt zich een grote borrel in. Theresa merkt hem niet op. Hij is letterlijk en figuurlijk lucht voor haar.)

Dat ik daar niet eerder op gekomen ben. Gewoon aankloppen en meneer is klaarwakker en heel erg attent.

(Jonathan wrijft zich over de pijnlijke plaats op zijn hoofd.)

JONATHAN : Grappig. Héél grappig, moeder!

THERESA : En het wordt nog grappiger. Ik heb goed en slecht nieuws voor je. Wat wil je eerst horen?

JONATHAN : Moeder, alsjeblieft! Ik heb geen zin in spelletjes.

THERESA : Het goede nieuws eerst dus.

JONATHAN : Als je het echt niet kan laten.

THERESA : Het goede nieuws is dat ik vanavond een feestmaaltijd ga bereiden, speciaal voor jou, met allemaal dingen waar je gek van bent.

JONATHAN : Zoveel te vettiger, zoveel te prettiger dus. Oké, laat maar komen dat feestje.

THERESA : Ik heb ook slecht nieuws

JONATHAN : Je gaat je een deurklopper aanschaffen zodat je je knokels niet meer hoeft te gebruiken.

THERESA : Die fameuze feestmaaltijd is de laatste maaltijd die je op mijn kosten mag eten.

JONATHAN : Scuse me?

THERESA : Je begrijpt me heel goed, Jonathan. Ik ben het beu om je hier aan te treffen als een spast! Ik ben het beu om achter je hielen je rotzooi op te ruimen. Ik ben het beu om je wasje en plasje te verzorgen. Het wordt tijd, Jonathan, de hoogste tijd, dat je je handen uit de mouwen gaat steken en dat je, kort gezegd, gaat werken.

JONATHAN : Moeder...

THERESA : Werken is goed voor je gezondheid, zeggen ze.

JONATHAN : Maar je gaat er ook van dood, zeggen ze.

THERESA : Je hebt de kans gehad om te studeren, dat was een flop. Je krijgt nu opnieuw een kans. Kom met een goed voorstel en ik zal je steunen, zoals altijd, zo lang het maar een achtenswaardig en welgemeend voorstel is. Ik wil eindelijk ook eens fier kunnen zijn op mijn zoon.

JONATHAN : Ik wil zelf kiezen wat ik de rest van mijn leven ga doen! Zonder onderdruk gezet te worden. Ik wil iets keineig, keitof, kei-easy...

(Louis leunt achterover, zijn handen in zijn nek. Hij kan een glimlach niet onderdrukken.)

THERESA : ...keilui, kei-onverantwoordelijk, kei-tzalmijeenzorgwezen onsmoederzorgt welvooralles!

JONATHAN : Zoiets ja. Dat lijkt me wel leuk.

THERESA : Het zal niet waar zijn. Je hebt de keuze.

JONATHAN : En... als ik niet kies?

THERESA : Dan stopt na deze maand je toelage. Dan zul je zelf in je levensonderhoud moeten voorzien, zelf je potje koken, gewoon alles op je eentje doen.

JONATHAN : Dat betekent letterlijk dat je je eigen zoon in de steek laat! Dat je je bloedeigen kroost...

THERESA : Je weet waar je aan toe bent. *(maakt aanstalten om weg te gaan.)*

JONATHAN : Dat is regelrechte kindermishandeling, moeder!

(Theresa beent weg.)

Moeder! *(Theresa kijkt niet meer om.)* Jakkies!

(Louis reageert niet. Hij grijnst naar Jonathan en heft zijn glas bourbon. Jonathan kan er niet om lachen.)

Grappig, pa. Heel grappig!

LOUIS : Je zult er niet meer onderuit komen, jongen. Je zult 'iets' moeten gaan doen.

JONATHAN : 'Iets'? Wat is dat? Weet jij wat ik zou willen? Ik zou paard willen rijden, zoals jij.

LOUIS : Dan zal je, zoals ik, bij de bereden politie moeten gaan.

JONATHAN : Ik? Politie? Nog in geen honderd jaar.

LOUIS : Naar een manege dan?

JONATHAN : Rondjes rijden in een manege? Alsjeblieft, pa...

LOUIS : *(lachend)* Dan, jongen, dan kan je alleen nog maar cowboy worden.

JONATHAN : Ja, cowboy... Jij hebt goed praten... Jij... *(peinzend, wegdromend)*
Cowboy... hm... cowboy...

(Louis toast en drinkt.)

LOUIS : Cowboy.

(Fade out)

Scène 2: Jonathan stelt zich voor als cowboy.

(Jonathan staat naakt in een spot. Voor hem ligt een stapel kleren. Hij begint zich aan te kleden. Eerst een Long John (lange witte onderbroek en bovenstuk als Eén geheel). Vervolgens de rest van een cowboy outfit. Het zijn stuk voor stuk authentieke, gebruikte, kledingstukken (geen kitsch). Als laatste zet hij zijn hoed op en gespt zijn revolverholster om. Hij neemt zijn revolver uit de holster, opent de lader en vult hem met kogels. Hij laat de lader ronddraaien en sluit hem.)

JONATHAN : Mijn naam is John. Ik ben de zoon van de alom beruchte gunfighter Louis *(op zijn Amerikaans)*, die tijdens een duel gedood werd toen hij de geschonden eer van zijn geliefde verdedigde. Het was één duel te veel. Ik heb de talenten van mijn vader geërfd, vooral dan als killer. Met de vrouwen lukt het iets minder. Ik heb al twintig cowboys naar de andere kant geholpen. *(Hij richt zijn revolver in het publiek. Het schot gaat af. Iemand kreunt. Hij blaast de rook van de loop.)* Eenentwintig. *(Hij toont de revolver.)* Colt.45. S.A.A. Single Action Army. De beroemdste revolver die ooit gemaakt werd. Ze noemen hem 'de peacemaker'. *(Hij wil zijn revolver professioneel rond zijn wijsvinger laten draaien, maar dat lukt niet zo best en de colt wordt weggekatapulteerd en valt kletterend op de vloer. Jonathan lacht gegeneerd, gaat zijn colt oprapen, wil hem opnieuw laten ronddraaien, maar hij bedenkt zich en stopt hem in de holster. Hij neemt een lasso van de grond en begint hem, een beetje onhandig, in lussen te leggen.)* Een cowboy kan niet zonder zijn colt en zonder zijn lasso. Met een colt ruim je uit de weg wat voor je voeten loopt, met een lasso vang je alles wat je wilt hebben. Een wild paard, een koe, een stier... alles... zelfs een cowgirl vang je met een lasso.

(Hij zoekt zich een doelwit uit, draait de lasso rond boven zijn hoofd, gooit, maar mist jammerlijk.) Het is niet gemakkelijk om met een lasso te werken. Het vraagt veel geduld en vooral veel oefening. Elke dag opnieuw. Een cowboy word je niet op bestelling. Daar moet je aan werken. Elke dag opnieuw. *(hij gooit de lasso op de grond.)* Het zal nog niet voor vandaag zijn, maar ik werk eraan om een echte cowboy te worden. Elke dag opnieuw.

Scène 3 : Theresa stelt zich voor.

(Theresa staat tussen een massa cactussen. Ze zijn er in alle soorten en maten.)

THERESA : Dorotheanthus Bellidiformis. Aloë Variegata. Selenicereus Macdonaldiae. Aeonium Domesticum. Agave Americana. Cissus Quadrangularis. Echeveria Ballerina. Ferocactus Acanthodes. Gasteria Liliputana. Opuntia Maxima. Mammillaria Parkinsonii. Ik weet alles van cactussen. Zeg me welke cactus je hebt en ik zeg je wat voor een mens je bent. Wanneer je een cactus koopt moet je je instinct volgen. Er zijn zoveel cactussoorten als er mensensoorten zijn en bij elk mens past een cactus, maar laten we eerlijk zijn, wat kent de gewone mens van cactussen? Niets toch. Ze scheren ze allemaal over dezelfde kam. Een cactus overleeft alles, zeggen ze... weten zij veel. *(Ze neemt een gietertje en begint, selectief, de cactussen water te geven.)* Het is niet omdat je in een woestijn cactussen vindt dat ze geen water nodig hebben. Elke cactus moet water hebben, maar het is de kunst te weten wanneer en hoeveel... en ik weet dat. Wanneer een cactus sterft ligt het volgens de mensen altijd aan de cactus, nooit aan henzelf. Bij mij gaat er geen cactus dood. *(Achter haar rug valt er een kleine cactus tegen de grond. Theresa draait zich om en kijkt naar de gevallen cactus, zet er de hiel van haar voet op.)* Tenzij ik het zelf wil. *(Ze glimlacht vergevingsgezind en haalt haar voet weer weg. Ze zet de cactus terug tussen de anderen.)*

Scène 4 : Jonathan/Theresa ofwel Zoon/Moeder.

(Jonathan zit achter een tafeltje met een poetsdoek en schoonmaakgerief. De colt ligt in onderdelen op het tafeltje. Hij beëindigt het poetsen en steekt alles weer in elkaar. Een grimmige Theresa bekijkt het tafereeltje van op een afstand en neemt dan een beslissing. Ze zet haar liefste lach op en komt naderbij. Louis zit er weer bij op de achtergrond, maar bemoeit zich niet met het gesprek. Hij volgt het wel aandachtig, zonder echter te vergeten zijn bourbonglas regelmatig te vullen.)

THERESA : *(vriendelijk en belangstellend)* Goeiemorgen, Jonathan. Goed geslapen?

JONATHAN : Een cowboy slaapt altijd goed. Zuivere, pure, prairielucht. Geen uitlaatgassen. En... Mam, ik heet voortaan John, niet meer Jonathan.

THERESA : Ja, natuurlijk. Je heet voortaan anders. John... is wel even wennen... Ik vind Jonathan beter klinken.

JONATHAN : Zou je me toch 'John' willen noemen, Mam?

THERESA : Wil jij me dan niet 'Mam' noemen, maar gewoon 'moeder'?...

JONATHAN : Oké, Mam... moeder.

THERESA : 'John', wij moeten dringend eens praten... toen ik... je vroeg om een voorstel te doen in verband met je toekomst dacht ik niet meteen aan dit... deze... bezigheid... dit... dit gedoe...

JONATHAN : Ik zal je eeuwig dankbaar zijn omdat je me gedwongen hebt een beslissing te nemen over mijn toekomst, moeder en ik heb besloten om cowboy te worden.

(Theresa wil iets zeggen, maar Jonathan geeft haar de kans niet.)

En niets kan mij nog van idee doen veranderen.

THERESA : Ik dacht eigenlijk meer aan een betrekking bij een goeie firma, een baan met toekomst, een achtenswaardig beroep...

JONATHAN : Cowboy zijn is een achtenswaardig beroep.

THERESA : In Amerika misschien, maar hier, in Antwerpen (Amsterdam...)... ik weet het niet...

JONATHAN : 'Cowboy zijn' dat zit in je hart, in je hoofd.

THERESA : Blij dat er 'iets' in dat hoofd van je zit.

(Jonathan antwoordt niet. Hij is geconcentreerd bezig met de montage van zijn colt.)

En moet dat per se elke dag gebeuren?! Je weet toch onderhand wel hoe al die onderdelen in elkaar passen?! Dat 'ding' verslijt alleen al van het in en uit elkaar halen.

JONATHAN : Jij poetst je tanden... allee, dat 'ding' in je mond toch ook elke dag.

THERESA : Dat 'ding' in mijn mond heeft heel veel gekost en moet, als God het belieft, nog heel lang meegaan.

JONATHAN : So does he, mother, so does he.

(Jonathan richt de colt speels op Louis. Die steekt zijn handen in de lucht ten teken van overgave. Jonathan kust de loop van zijn colt. Theresa lijkt Louis niet op te merken.)

THERESA : Doe dat niet Jonathan! Straks gebeurt er een ongeluk! Als dat ding afgaat schiet je zo je hersens tegen het plafond!

JONATHAN : Een korte pijn.

THERESA : Jonathan!

JONATHAN : Sorry, mam, mother, moeder

THERESA : Ga je... vandaag... de prairie nog in?

JONATHAN : Ik heb geen paard...

THERESA : Oh, ik dacht... misschien een wandeling... Als je stevig doorstapt kun je op een uur tijd een heel eind komen. Wandelen is heel gezond. Het bevordert de spijsvertering, zorgt voor een betere bloedsomloop... vooral hier *(wijst op haar hoofd)*

JONATHAN : Een cowboy wandelt niet. Heb je deze boots al eens goed bekeken? *(Toont ze demonstratief)* Zijn die gemaakt om te wandelen?

THERESA : Het is wel behoorlijk stom om schoenen te maken waarmee je niet kunt stappen.

JONATHAN : Ten eerste zijn dat geen gewone schoenen, dat zijn boots en met boots stap

je ten hoogste van je paard naar de saloon en terug.

THERESA : Waggel je terug.

(Jonathan kijkt haar niet-begrijpend aan.)

Je 'stapt' naar de saloon en je 'waggelt' terug naar je paard.

JONATHAN : *(grinnikt)* Waggel ik terug, ja. *(zijn gezicht betreft)* Ik waggel nergens naar terug want ik heb geen paard. Dat is het enige wat me nog ontbreekt, een paard! A horse! A horse! My kingdom for a horse.

THERESA : Waauw! Shakespeare! En dat uit jouw mond.

JONATHAN : Ik ben ook naar school geweest.

THERESA : Eventjes toch. En wat is dat trouwens? Jouw 'kingdom'? Hm? Niets. Je woont nog bij mij, je eet nog bij mij en je brengt niets binnen, geen cent.

JONATHAN : Are you complaining about me, Mam? Don't challenge me, babe! *(hij dreigt speels met zijn colt)*

THERESA : Ja, ja, cowboy en indiaantje spelen is leuk, maar... ik wil niet vervelend doen, maar... er zullen toch ook wel cowboys zijn zonder een paard? Arme cowboys misschien?... Cowboys zonder een fatsoenlijk inkomen misschien?...

JONATHAN : Jaja, en wielrenners zonder fietsen en voetballers zonder bal! Je begrijpt er nog steeds niets van, moeder. "Een cowboy zonder een paard is geen cowboy."

THERESA : Wat is dat dan wel? Wat ben jij dan wel?

JONATHAN : Ik ben nog maar een halve cowboy.

THERESA : *(lacht)* Ik wist dat er 'iets' aan je mankeerde, maar een paard... nee, daar zou ik niet opgekomen zijn.

JONATHAN : Wanneer ik mijn paard heb, dan kan ik de prairie in. Dan kan ik het vee bijeendrijven. Dan kan ik lange trektochten maken onder de blakende zinderende zon en 's avonds bij een kampvuur mijn stramme ledematen uitstrekken, dan kan ik slapen onder een allesomvattende sterrenhemel...

THERESA : ...vergeet ondertussen niet van je paard naar de saloon te stappen en weer terug waggelen.

JONATHAN : *(hoort haar niet)* ...dan kan ik eindelijk 'leven'.

THERESA : *(Ze glimlacht hem toe)* Kom hier, mijn zoon, mijn halve cowboy. *(Ze gaat*

tot bij hem, trekt zijn hoofd omlaag, geeft hem een kus op zijn voorhoofd en tekent dan een kruisje op zijn voorhoofd.)

JONATHAN : *(beetje gegeneerd)* Moeder, alsjeblieft!

THERESA : Je blijft toch mijn kleine jongen. *(geeft hem een klapje tegen zijn wang)* Ga nu maar verder met je hobby.

JONATHAN : *(gelaten)* Het is géén hobby, moeder.

THERESA : Pardon, jongen. Ga nu maar verder werken aan je 'carrière'.

(Jonathan wil nog iets zeggen, maar bedenkt zich. Hij kijkt naar Louis om een reactie. Die haalt alleen zijn schouders op. Jonathan gaat verder met de montage van zijn colt. Theresa bekijkt hem nog even en gaat dan weg. De glimlach die op haar gezicht lag verdwijnt snel en maakt plaats voor een grimlach.)

Scène 5 : Marijke ontmoet Theresa.

(Marijke baant zich een weg doorheen stekelige, vijandige, cactussen. Ze is gekleed in een grijze, zakelijk deux-pièces en heeft een dure aktetas bij zich.)

MARIJKE : Hallo... is hier iemand?... Hallo... Ai! Verdomd kreng! *(Ze bukt zich om de stekels uit haar been te trekken, maar duwt daarbij met haar achterste tegen een andere cactus die haar weer ongenadig prikt.)* Aah! 't Is niet waar eh! Verdommese rottingen! Wie haalt het in zijn hoofd om de toegang tot zijn huis te barricaderen met cactussen?!

(Theresa komt erbij.)

THERESA : Ik vrees dat ik de schuldige ben.

MARIJKE : *(schrikt van de plotse verschijning)* Wat? Oh... ah... u bent er... ik euh... ik ben een beetje van de weg afgedwaald, denk ik... en dat kreng, die cactus, was niet zo maar bereid me door te laten.

THERESA : Dat 'krenge' is een *Oreocereus celsianus*. Ze noemen hem ook wel 'Het-Oude-Mannetje-Uit-De-Andes' omdat hij overdekt is met zilverwit haar. Hij kan makkelijk 90cm hoog worden.

MARIJKE : (*wrijft over haar achterste*) Net hoog genoeg. Zijn... angels zijn toch niet giftig?

THERESA : Nee hoor. Het prikt alleen maar een tijdje, tenminste, als je niet allergisch bent aan cactussen.

MARIJKE : Nee, maar wel aan oude mannetjes (*lacht, maar Theresa kan er niet om lachten*) Nu ja, laten we er maar het beste van hopen.

THERESA : Geef me uw hand, dan help ik u er even doorheen.

MARIJKE : Dank u.

(*Marijke steekt haar rechterhand uit en Theresa begeleidt haar uit de cactussen.*)

Hier voel ik me al een stuk geruster. Ik ben Marijke Dekkers en u bent waarschijnlijk Theresa Vermaercke. Aangenaam.

(*Theresa drukt haar vriendelijk de hand.*)

THERESA : (*glimlacht haar vergevingsgezind toe*) Heyligen. Theresa Heyligen. Vermaercke is de naam van mijn man.

MARIJKE : (*niet uit het lood geslagen*) En dus ook van uw zoon, Jonathan.

THERESA : Ja. (*klinkt spijtig*) Ook die van mijn zoon.

MARIJKE : Is meneer Vermaercke er ook? (*vlug*) Niet dat ik het met u niet kan doen, maar in een geval als dit lijkt het me raadzaam om beide ouders erbij te betrekken.

THERESA : (*blijft vriendelijk*) U zult het toch met mij alleen moeten doen vrees ik. Mijn man is overleden.

MARIJKE : Oh, sorry, dat wist ik niet.

THERESA : 't Is niet erg. Het is al een hele tijd geleden. (*verandert van onderwerp*) Ik ken uw moeder. Ze vertelde me dat u psychologe bent. U weet waarom ik u

gevraagd heb?

MARIJKE : Ja. 't Is te zeggen. Ik denk begrepen te hebben dat u van mij advies verwacht in verband met euh... hoe noemde u dat in uw brief... de ietwat 'bizarre hobby' van uw zoon.

THERESA : Dat hebt u dan inderdaad verkeerd begrepen. Aan adviezen heb ik niets. Iedereen kan mij adviezen geven en iedereen geeft mij adviezen, maar ik heb u gecontacteerd omdat ik denk, nee, omdat ik verwacht dat u tot meer in staat bent. U bent afgestudeerd psychologe... u bent toch afgestudeerd?

MARIJKE : Wat?... Euh...natuurlijk... cum laude.

THERESA : Mooi. En, corrigeer me als ik me vergis, maar jullie doen toch meer dan alleen maar adviezen geven?...

MARIJKE : Wat dat betreft kan ik u zeggen dat ik stage gelopen heb in het centrum van Drs. P...P...Pereboom.

THERESA : Pieter Paul?

MARIJKE : Sorry?

THERESA : P.P.Pereboom. Pieter Paul Pereboom?

MARIJKE : Euh... dat weet ik niet... ik ken zijn voornamen niet.

THERESA : Maar u zei toch P.P.Pereboom.

MARIJKE : (*beetje gegeneerd*) Dat zei ik wel, ja, maar... ik heb een klein probleempje met de p p p.

THERESA : Met de p p p?

MARIJKE : Met woorden die met de letter p p p beginnen. Ik kan geen p p p zeggen zonder die letter drie keer te herhalen... (*vlug*) maar ik heb dat alleen maar met de letter...

THERESA : P.

MARIJKE : Ja, en alleen maar in het begin van een woord, anders helemaal niet...

THERESA : Dus niet met de letter 'R' r r r, of 'S' s s s, of met een klinker.. de 'O' o o o?

MARIJKE : Nee, alleen met de p p p.

THERESA : Vreemd. Ik bedoel eigenlijk meer... interessant. Héél interessant. Ik heb zo ooit eens iemand gekend die niet kon wenen zonder te lachen. Die begon altijd te wenen en dan te lachen, ook als er niets te lachen viel! Bij een begrafenis bijvoorbeeld. Die zat dan daar te wenen, zoals iedereen hoort te wenen bij een

begravenis. Het is een kwestie van goede manieren om te wenen bij een begravenis. Wel, zij begon wel goed, maar na een tijdje ging dat wenen over in lachen. En niet zo maar een glimlachje. Nee. Dat begon heel onderdrukt zodat je eerst nog dacht dat het ingehouden snikken was, maar allengs werd dat harder en... volumineuzer en... onmiskenbaar bulderend lachen. Ze gierde het uit, sloeg zich op de dijnen van plezier, duwde degene die naast haar zat bijna van de stoel, zo enthousiast probeerde ze haar ongepast gevoel van vreugde over te brengen op de anderen. Triestig. Heel triestig. Maar we hadden het eigenlijk over uw probleem. Ook heel speciaal. Nooit van gehoord. p p p... misschien iets naars meegemaakt met een P? Iets van p p psychologische aard?...

MARIJKE : Neenee... Maar... kunnen we verdergaan over uw zoon en zijn... bizarre hobby?

THERESA : U hebt gelijk. We dwalen af.

MARIJKE : Doctorandus... De doctorandus. waar ik stage gelopen heb is een erkende autoriteit op het gebied van waanvoorstellingen en multipersonele individuen. In zijn p p privékliniek komen alleen geestesgestoorden die...

THERESA : Excuseer me dat ik u weer onderbreek. Ik ben niet geïnteresseerd in wat u gedaan hebt in dat rariteitenkabinet. Mijn zoon is namelijk niet geestesgestoord! Hij is gewoon... van de rechte weg afgedwaald en het is uw taak hem daar weer op te brengen.

MARIJKE : Juist. Natuurlijk. En... om het allemaal een beetje concreter te maken... wat houdt dat in, die 'bizarre hobby' van uw zoon?

THERESA : Hij vindt van zichzelf dat hij een cowboy is.

MARIJKE : Een cowboy? Dat lijkt me op het eerste zicht niet abnormaal. Ik ken mensen die elk weekend in een wigwam gaan leven, als indiaan. Anderen lopen rond als Noormannen of als ridders uit de middeleeuwen.

THERESA : Ik heb me duidelijk verkeerd uitgedrukt in mijn brief. Het is geen 'hobby' van hem. Hij 'is' een cowboy, dag-in, dag-uit, en dat in een stad waar men alleen maar cowboys kent van oude televisiefilms.

MARIJKE : Hm... dat is natuurlijk iets anders. Hij onttrekt zich dus aan de realiteit... interessant. Jeugdtrauma waarschijnlijk.

THERESA : Ik ben blij dat u het interessant vindt en dat u meteen al aanknopingspunten

denkt te vinden in zijn jeugd, maar is dat niet wat voorbarig?

MARIJKE : Sorry, ik trok nog geen conclusie, ik dacht alleen even hardop.

THERESA : Dat hardop denken is dat ook... zoiets als... met die P?...

MARIJKE : Ik neem aan dat u al geprobeerd hebt om hem tot rede te brengen?

THERESA : Welk kind luistert naar zijn moeder?

MARIJKE : Uw zoon is... Dat heb ik toch goed begrepen?... Geen kind meer?...

THERESA : Wat zijn 'cowboy-gedoe' betreft is hij een groot kind en ik verwacht van u dat u ervoor zorgt dat hij dat stupide en kinderachtige gedoe opgeeft en terug een normaal leven gaat leiden. Dat is uw taak. Bent u daartoe in staat?

MARIJKE : Ik kan het in elk geval p...p...proberen.

THERESA : Goed.

MARIJKE : Wat mijn honorarium betreft...

THERESA : Ik verwacht wel snelle resultaten. Die onzin heeft al veel te lang geduurd.

MARIJKE : Ik zal mijn best doen. Wat dus mijn honorarium betreft...

THERESA : Hij mag natuurlijk in geen enkel geval weten dat ik u ingehuurd heb! U zoekt maar een manier om met hem, toevallig, in contact te komen. Dat vormt toch geen probleem?

MARIJKE : Dat zal me wel lukken.

THERESA : Hij mag ook niet weten dat u een psychologe bent. Wanneer hij er naar vraagt verzint u maar een ander beroep.

MARIJKE : Dat komt in orde. Er blijft dan nog één klein detail te regelen, namelijk mijn honorarium. Ik vraag gewoonlijk...

THERESA : Goed. Mooi. Dat is dan geregeld. U houdt me op de hoogte van de ontwikkelingen?

MARIJKE : Vanzelfsprekend. Kunnen we dan nu mijn hono...

THERESA : Dan zal ik u nu niet langer ophouden. (*glimlacht Marijke toe en steekt haar hand uit.*) Ik wens u heel veel succes.

(*Theresa gaat weg. Marijke wil haar terug roepen, maar Theresa draait zich al om.*)

Doe mijn jongen geen pijn. Hij heeft een heel gevoelige natuur. Dat heeft hij van

zijn moeder.

(Theresa verwijdert zich. Marijke blijft een beetje perplex, met haar vinger nog in de lucht, achter.)

Scène 6 : Jonathan ontmoet Marijke

(Jonathan zit op een banjo te tokkelen. Hij geeft niet de indruk te kunnen spelen. Het lijken willekeurige noten. Er zit niet echt een melodie in. Louis hangt ook ergens en nergens rond. Marijke komt naderbij gewandeld. Ze heeft niet meer het grijze zakelijke deux-pièces aan, maar is vlot en sportief gekleed. Ze kijkt wat na in een boekje, stopt het dan weg en blijft dan in het voorbijgaan staan om aandachtig te luisteren. Ze nadert een paar stappen. Jonathan is diep geconcentreerd bezig met zijn banjo en merkt haar niet op.)

MARIJKE : Huhum...

(Jonathan reageert niet. Hij tokkelt weer een paar mysterieuze noten.)

(voorzichtig) Hallo... (Geen reactie van Jonathan.) Stoor ik? Ik kwam hier toevallig voorbij en ik hoorde muziek...

LOUIS : Je hebt bezoek, John. Schoon volk.

(Marijke merkt Louis niet op. Hier wordt nog eens duidelijk dat Louis alleen maar 'aanwezig' is voor Jonathan. Theresa en Marijke merken niets van zijn aanwezigheid. Jonathan kijkt even op, maar richt dan weer zijn aandacht op zijn banjo.)

MARIJKE : Wat een mooie mandoline hebt u daar.

JONATHAN : *(kijkt haar geringschattend aan)* Dat is geen mandoline, dat is een banjo.

LOUIS : Rustig, John. Het is een vrouw. Weet zij veel.